

Božje kraljestvo in prerojenje

Veliko jih je, ki pravijo: »Božje kraljestvo bi že bilo prav iskati, če bi ga bilo lažje najti in če bi v kakšni cerkvi ali krščanskem občestvu naleteli na pravo pot do božjega kraljestva.« Rim govori: »Edino jaz sem prava pot!« Enako govori o sebi tudi vsaka druga cerkev. Pa če hodi človek po eni ali po drugi poti, ki naj bi vodila k božjemu kraljestvu, bo gotovo našel vse drugo, samo božjega kraljestva ne.

JAZ pa pravim k temu: če mora nekdo še tako dragoceno stvar predolgo iskati in je kljub temu ne najde, bo sčasoma opustil iskanje. Kdo pa je kriv za to? Iskalec sam, če božje kraljestvo išče tam, kjer se ga ne da najti, in ne v tem, v čemer ga lahko najde! Saj je vendar dovolj jasno zapisano, da božje kraljestvo ne pride k človeku z zunanjim vidnim sijajem, temveč je notranje v človeku. Njegov temeljni kamen je Kristus, eden in edini Bog in Gospod nebes in Zemlje, časno in večno, v prostoru kot tudi v neskončnosti. Vanj mara srce verovati verovati, Njega ljubiti nad vse, svojega bližnjega pa kakor samega sebe.

Če je človek to preprosto zahtevo v svojem srcu popolnoma izpolnil, je že našel božje kraljestvo. Naprej potem človeku ni treba skrbeti, kajti vsakemu se bo dalo, kar potrebuje. Kdor potrebuje modrosti, temu bo dana, kadar in kjerkoli jo potrebuje. Če potrebuje kdo zunanje pripomočke za svoje zemeljsko življenje, jih bo dobil ob pravem času in v pravi meri. Če potrebuje kdo priložnostno posebno moč, mu bo dodeljena. Nasvet in tolažba mu ne smeta manjkati. Če bi kdo ob posebni priložnosti potreboval tuji jezik, tudi s tem mu bo ustrezno. In če želi pomagati bolnikom, ne potrebuje nič drugega kot MOJE ime in svoje roke.

Teh prednosti pa seveda noben človek v mesu, celo če bi že bil prerojen, ne more imeti vedno v svoji roki, temveč samo tedaj, če eno ali drugo resnično zares potrebuje. Tudi prerojeni mora kot vsak drug priti k MENI, če hoče karkoli imeti. Tako kot JAZ SAM, dokler sem v mesu prebival na Zemlji, nisem smel in mogel delati, kar bi hotel, temveč kar je hotel OČE, ki ME je poslal.

Ta je bil v MENI, kot JAZ v NJEM. ON je bil božji duh kot OČE od vekomaj, JAZ pa SEM bil in SEM njegova duša. Ta ima sicer svoje spoznanje in sposobnosti kot najvišja in najpopolnejša duša vseh duš.

Vendar ta duša ni smela delati, kar je hotela, temveč samo tisto, kar je hotel ON, iz katerega je izšla. Če je hotela duša odriniti na stran zadnji grenki kelih, pa vendar tega ni hotel o, ki je bil v MENI. Zaradi tega je tudi MOJA duša delala to, kar je hotel ON, ki je bil v MENI.

Zato si ne smete pod prerojenim človekom predstavljati čudodelnika v vseh stvareh. Tudi ne kot nekoga, ki bi bil okrog glave obdan s tako imenovanim svetniškim sijem, kot slikate vi svoje svetnika. Po telesni smrti prerojenega ni mogoče odkriti nobenih čudežnih znamenj svetosti, ki so posebno čaščena v rimskih svetniških legendah, prav tako nikakršno mumijam podobno nestrohljivost obloženega telesa. Vsak razumni naj se sam vpraša, čemu bi bilo to dobro. Kaj bi pač blaženi duh

prerojenega, če bi bil na Zemlji deležen takšnih čudežnih, toda nesmiselnih odlikovanj? Ničesar od vsega tega ne nosijo najditelji božjega kraljestva na sebi, temveč MOJA milost se po njih razodeva samo tedaj, ko je to potrebno.

Tudi si ne more prerojeni MOJEGA kraljestva predstavljati kot neke vrste menihe, ki bi svetu popolnoma umrli v vsem in se ne bi ukvarjali z ničemer drugim več kot z rožnim vencem, mašo in litanijami, s postom, s preklinjanjem grešnikov in zapravljanjem časa z opazovanjem svojega groba in krste. To niso znamenja prerojenja, temveč nasprotno – znamenja teme. Svetloba prerojenih ne pozna nobenih temnih strani življenja, kajti v njih je povsod dnevna svetloba.

Grob in krsta nista znamenje prerojenega, ki je našel božje kraljestvo. Kajti tam ni niti grobov, niti krst, ker ni mrtvih. Tam je samo večno življenje! Prerojeni živi nenehno v svojem duhu in ima izgubo svojega telesa prev tako malo za svojo smrt, kot bi katerikoli človek imel za svojo smrt, če zvečer sleče svojo suknjo. To je sicer čudovito znamenje prerojenja, je pa samo notranje v človeku ter se zunanje in javno ne kaže.

Tako so tudi druga znamenja prerojenja samo v človekovi notranjosti in se lahko spoznajo samo po tedaj, ko je to potrebno. Kdor ima dar prerokovanja, ga dobi tedaj, ko ga potrebujem in ME prej zanj prosi, kajti nihče ne more prerokovati razen MENE samega. Če potem JAZ položim prerojenemu besede v srce in jezik, tedaj bo prerokoval, sicer pa bo govoril kot vsak drugi človek. Prav tako je tudi z drugimi darovi.

Ljudi s tako imenovanim "drugim obrazom" (zunajtelesnimi izkušnjami) ne smete že samo zaradi teh sposobnosti imeti za prerojene. Kajti ta je samo posledica njihovih lahko vzburljivih živcev, po katerih duša s posredovanjem duha živčevja – zlahka prenaša v telesni organizem nazore iz svojega duševnega sveta. Močni živci tega seveda ne morejo, zato imajo ljudje močnih živcev le redko tako imenovani "drugi obraz".

Zato tega pri človeku ne smemo imeti niti za nekaj dobrega, niti za nekaj slabega. To je prej neke vrste telesna bolezen, do katere pridejo navadno ljudje zaradi vsakovrstnih neprijetnih dogodkov v njihovem zemeljskem življenju. Velika žalost, dolgo trajajoč strah, velika groza ipd. so navadno vzrok za to, včasih pa tudi umetna sredstva kot magnetizem, pijanost in omamljenost z narkotičnimi zelišči.

Temu podobne reči torej nikakor niso znamenje prerojenja. To lahko spoznate že iz tega, da takšni vizionarji navadno gledajo le popolnoma nepovezane slike, ki jim manjka vsaka urejena vsebina.

Vzrok za to je v tem, ker njihov duh in njihova duša še nista povezana med seboj. Tudi v njihovih videnjih ni nikakršnega temelja in nikakršne zveze, ki bi bila vsakomur

popolnoma jasna. Nasprotno pa iz ust prerojenega izpričuje – četudi samo deloma – vsaka predstava duhovnih stvari pravi duhovni temelj in povezavo. To je potem tudi znamenje pravega prerojenja in pomembna razlika glede na golega vizionarja. Zato tudi ne smete kot posledico prerojenja pričakovati bedastih čudežnih reči, temveč naravne sadove zdravega duha in duše, ki je po njem ozdravela.

Prerogeni ve, da z darovi Svetega duha ne sme slepariti, zato le-te uporablja samo tedaj, pa še to navadno na skrivaj, kadar so potrebna.

Kdor pa bi rad to prerojenje dosegel zaradi kakršnih koli čudežnih lastnosti, je lahko prepričan, da ne bo deležen takšnih milosti.

Ljubezen do MENE, velika srčna dobrot, ljubezen do vseh ljudi, to skupaj je pravo znamenje prerojenja. Kjer pa tega manjka in ponižnost še ni dovolj močna za vsak sunek, tam nič ne koristijo niti svetniški sij, niti kuta, niti duhovna videnja. Takšni ljudje so od božjega kraljestva pogosto bolj oddaljeni kot marsikateri drugi, katerih obraz je videti zelo posveten, kajti božje kraljestvo nikoli ne pride z zunanjim sijajem, temveč notranje, v vsej tihoti v človekovo srce. To si vtisnite v srce tako globoko, kot le morete, pa boste dosegli božje kraljestvo veliko lažje kot mislite.

Vizije prerojenega so edino pravilne. Vse druge pa lahko dobijo pravi pomen šele tedaj, če jih razloži prerojeni duh.

Tako mora vsakdo zavreči neumnost svetnih ljudi, tako se lahko vsekakor verjame besedi resnično prerojenega, ker ta ne daje ničesar, česar ni prejel. Drugi pa daje samo tisto, kar si sam domišlja, da ve.

Če bi kdo navidez govoril v Gospodovem imenu, delal pa bi to vendar samo zaradi svoje časti in koristi, temu ne verjemite! Kdor pa brez lastne koristi in častihlepja pravi: »To govori Gospod!« - temu verjemite! Posebno če pri tem ne gleda na osebo, kajti prerojeni spoštuje samo Gospoda.

Jakob Lorber
[Zemlja in Luna](#)